

Mur de llàgrimes

El mur estava construït amb llàgrimes. Almenys, això és el que sempre em deia el meu pare. Mai vaig pensar a preguntar-li què volia dir amb això fins que va ser massa tard. El dia que el papa va morir, vaig anar cap al mur després del funeral, i vaig plorar en els seus braços. Em vaig arronsar contra aquells maons i vaig plorar en ells, i estic bastant segura que el mur ho va entendre. La Sra. Montserrat, la nostra veïna, no ho entenia. Em va renyar quan em va trobar, em va dir que tothom m'estava buscant, i hauria d'aprendre a no ser tan egoïsta. Llavors em va fer tornar a casa seva perquè pogués deixar que un grapat d'estranyos m'abracessin i em diguessin quant m'havia estimat el pare. Com si no ho sabés.

La Sra. Montserrat va fer una cosa bona en deixar-me viure amb ella, quan no em quedava cap familiar viu per fer-ho. Això és el que tothom em deia. Jo no n'estava tan segura. Dia sí i dia no, tot el que vaig sentir va ser: "Anna, has rentat els plats ja?" i "Anna, aquest bany s'ha de netejar!" i "Anna, si no deixes de plorar, ja et donaré jo raons per a plorar!"

Va ser un descans quan l'escola va començar de nou i la Sra. Montserrat va haver de deixar-me anar a l'escola. Encara millor era que cada dia de camí a i tornar de l'escola, havia de passar pel mur. M'aixecava d'hora per passar una estona asseguda al seu costat. Darrere, així ningú li podia dir a la Sra. Montserrat. I de vegades tornava tard a casa per a seure al seu costat. Aquell mur era un bon oient. Em consolava quan em feien mal les mans de tant fregar, o quan em castigaven perquè no feia bé els deures. M'eixugava les llàgrimes quan vaig perdre el papa, i cada dia somreia quan em veia.

Això és el que més trobava a faltar del papa. La manera com somreia quan em veia, com si li agradés mirar-me. Quan algú somriu així, hi ha una

mica de felicitat que comença a la panxa i puja fins a dalt de tot, com el sol que t'escalfa quan tens fred. Ja no ho tenia després de la mort del papa, excepte quan el mur em somreia. I tot i que el mur ho intentava amb força, no podia fer-ho bé. Però era millor que res.

Si aquest mur realment estava fet de llàgrimes, hauria d'haver-se fet més alt amb totes les llàgrimes que li vaig donar durant el meu desè any. Quan vaig fer onze anys, i després dotze, no li vaig donar tantes llàgrimes, però no li semblava importar mentre seia i escoltava pacientment quan li parlava dels llibres que havia estat llegint, dels assetjadors a l'escola, de l'última molèstia de la Sra. Montserrat, i de vegades fins i tot xiuxiuejava el nom d'un noi bonic.

I llavors, un dia, el mur em va respondre.

—Feliç aniversari, Anna.

Vaig caure de l'ensurt. Acabava d'explicar al mur que era el meu tretzè aniversari, i ningú se n'havia recordat. Vaig mirar fixament aquell mur, preguntant-me si finalment havia passat. Per fi m'havia tornat boja. Havia de passar en algun moment, fent d'un mur el meu millor amic.

—Encara ets aquí? —El mur va preguntar al cap d'un minut. La seva sonava apagada. Una mica empassat pels maons. Vaig haver d'empassar unes quantes vegades abans de poder dir res. Era molt més difícil parlar amb un mur que em tornava a parlar.

—Uh..., crec que sí —Finalment vaig xiuxiuejar.

—Ho sento si t'he espantat —El mur sí que semblava preocupat. — Però no volia que passessis tot el dia sense un aniversari feliç.

Com se suposava que havia de respondre? Vaig mirar al voltant, com si la gespa o els grills em poguessin donar una resposta. —Gràcies. —Vaig haver d'impedir-me fer marxa enrere quan vaig forçar la paraula de la boca.

—Em dic Noè —va continuar el mur i vaig sacsejar el cap per aclarir-lo.

—Tu... tens un nom? —vaig quequejar.

—És clar.

Vaig començar a respirar més fort, i m'hi vaig fixar per assegurar-me que encara era viva. Ho vaig aconseguir, però no em vaig sentir millor.

—M'he d'anar. —Em vaig girar i vaig marxar cap a casa de la Sra. Montserrat, on vaig treballar sense queixar-me la resta del dia, i ni tan sols vaig pensar en el fet que ningú més a part del mur s'havia recordat del meu aniversari.

L'endemà, vaig agafar un altre camí per anar a l'escola, i ho hauria fet també de tornada, però em sentia culpable. Em vaig alentir mentre el passava, avaluant l'estructura de maons de 6x6 que hi havia, a la vora del parc. Tot i que hauria de ser prou gran per a saber-ho millor, vaig sentir un puny al pit, com si el mur estigués realment ferit. Després de tot, finalment s'havia molestat a parlar amb mi, i la meva reacció després de tants anys d'amabilitat, va ser fugir.

No obstant això, em vaig mossegar l'interior de la galta mentre m'acostava, arrossegant els peus. Vaig mirar els maons que m'havien sostingut a través de la meva tristesa durant els últims anys, i vaig mirar un moment més abans de parlar.

—Um, Noè?

No hi va haver resposta i em vaig començar a relaxar. Vaig esperar un segon més per estar segura i llavors em vaig apropar més al mur. —Noè, em sap greu haver-me escapat ahir. Em vas espantar.

Encara sense resposta, i vaig deixar anar un alè que no m'havia adonat que estava aguantant, enfonsant-me i asseient-me al meu lloc

habitual. —No sé si ahir em vaig tornar boja o què, però podria haver jurat que havies parlat amb mi.

—Ho vaig fer.

El riure de la meva gola es va sufocar tan eficaçment com un rec tallat.

—M'alegra que hakis tornat. —Aquesta vegada la veu del mur sonava més a prop. No tan apagada. De fet, sonava com si fos a l'altra banda de mi. Vaig girar el cap lentament, i vaig veure un noi amb cabells foscos mirant-me.

—Noè. —Va estirar la mà, i vaig arribar a prendre-la sense pensar. La va sacsejar i la vaig tornar a deixar a la falda, mirant-lo fixament.

—Tu... ets el Noè —ho vaig repetir i no vaig poder resistir-me a mirar el mur del meu costat.

—Sí. I tu ets l'Anna. —Es va deixar caure al meu costat, recolzant-se contra el mur tan còmodament com jo solia fer.

—Com ho saps? —El vaig examinar. Tenia més o menys la meva edat, potser un any o dos anys més, el que explicaria per què no el coneixia de l'escola.

La seva expressió relaxada es va esvaïr i els seus ulls van caure a terra. —Visc a prop de l'altre costat del mur.

Vaig tornar a mirar d'ell al mur i després vaig tornar de nou quan ho vaig entendre.— M'has estat escoltant.

Va arronsar una espatlla.

—Des de quant fa?

Una pausa. Vaig sentir que les meves galtes s'enrogien quan em vaig adonar del que probablement volia dir, fins i tot abans que el Noè ho digués.

—Durant un temps. —Llavors, com si no ho pogués amagar més.— Un any més o menys.

Vaig apartar els ulls, intentant decidir si havia de sentir-me avergonyida, enfadada... o afalagada.

—Per què no has dit res abans?

—Sonava com si necessitessis algú per escoltar, no per parlar.

Em vaig quedar en silenci. No s'equivocava. Si hagués sabut que hi havia algú més que no fos el mur escoltant-me, probablement no hauria dit ni una paraula.

—Llavors, simplement et quedes al costat del mur, esperant-me? — vaig intentar parlar amb un to lleuger, sense escudar-me, però basant-me en el canvi de la seva postura, no vaig pensar que tingués èxit.

—Al principi no. —Va agafar la gespa del seu costat. —Però després dels primers dies... potser. Sempre has vingut a la mateixa hora. Era fàcil de predir.

Vaig esperar, però no va continuar. Vaig sospirar. —Bé. Llavors, per què vens al mur? A part d'escoltar-me?

La seva cara es va alçar i es va tornar brillant, tot i ser prudent, mirant-me. —T'ho puc ensenyar?

Em vaig quedar callada però vaig assentir. Es va posar dret, oferint-me la mà, i la hi vaig agafar, deixant-lo estirar-me fins a estar dempeus i al dur-me al voltant del mur.

Vaig mirar, però no vaig veure res diferent d'aquell costat del mur del meu.

Em va apropar més i va assenyalar un maó. Em vaig inclinar i em vaig adonar que hi havia un nom gravat.

Li vaig posar una mirada interrogant. Va tornar a arronsar-se les espatlles. —La meva mare.

Oh. Vaig tornar enrere i vaig examinar el maó, i després vaig mirar els altres. Cadascun tenia un nom gravat. Com no m'havia adonat mai d'això abans? Fins i tot quan m'ho preguntava, coneixia la resposta. Sempre havia anat al fons del mur. Mai m'havia molestat a mirar l'altre part.

—Per què? —vaig demanar.

Semblava saber què volia dir. Vaig veure com la seva mirada travessava tot el mur. —Va ser construït per honorar la gent que va morir al terratrèmol fa deu anys. Aquí hi ha un maó per a cadascun d'ells.

Tot va caure al seu lloc. Per què el pare em va dir que era un mur construït amb llàgrimes. Per què el mur em va donar la benvinguda amb els braços oberts quan jo també vaig necessitar un lloc per plorar. Per què tenia la sensació tan reconfortant. Em vaig girar i vaig començar a buscar pel mur. Els maons. Cada nom. Fins que el vaig trobar.

Em vaig girar i em vaig adonar que els ulls del Noè em miraven, curiosos, però callats. Em vaig quedar parada quan vaig veure el maó.

Va venir i el va llegir. Llavors em va mirar.

Em vaig posar les mans davant meu, i va ser el meu torn de tocar mirar cap avall. —La meva mare.

Sense una paraula, em va agafar la mà, em va guiar a la gespa i ens vam asseure amb les espatlles contra el mur, el seu braç al meu voltant, només fent-me saber que ho entenia.

No sé quant de temps vam seure allà en silenci, però quan finalment em vaig adonar que el sol s'estava ponent, em vaig aixecar.

—He de marxar.

Es va posar dret. —Tornaràs demà al matí?

Vaig arronsar les espatlles. —Ho intentaré.— Potser.

Va assentir i vaig notar com em mirava marxar.

L'endemà al matí gairebé no hi vaig anar. Al cap i a la fi, ja no era el meu mur tranquil. Algú més hi estaria. Però quan m'hi vaig apropar, Noè estava assegut al meu costat del mur, esperant. Es va aixecar. I em va somriure.

Pseudònim: Mr. Hankey

Modalitat: Prosa

Categoria: E